

(א-י-א-י)

חיים רמון, דויד ליבאי, עוזי ברעם, חגי מירום והוא עצמו.

רבינו נראה לו, ולרבים מהח"כים הצעירים במערך, "פיתרון ביניים" בדרך למהלך כזה של רילוגידור (לפני שש שנים חשבו רבים בליכוד על שמיר כעל "פיתרון ביניים"). את פרס אין הוא רואה בשום מיקרה כמי שימשיך להוביל את מיפלת העבודה בבחירות הב"א (אוקטובר 1984) אמרתי שעליו ללכת הביתה".

חבריה כנסת מיכה גולדמן, הנחשב כראש מתנהו של רבין, טוען כי "רבין מתרכז ברגע

בניגוד לדעתם של פרס ורבין", וגרסו שהיה זה מרד של הסיעה ככנסת נגד המנהיגים... מהלך כזה יכול להיות דגם לשיתוף פעולה בין רבין ובין יונייהמיפלגה, במטרה ראשונית להיפטר מפרס, שכמעט הכל תמימידיעים שהעמרתו שוב בראש תוביל את המערך לכישלון אלקטורלי נוסף, קשה מי קורמיו. לשלח, לגור וליעקובי יובטחו תיקים בכירים בממשלת-מערך עתידית. מחנה רבין הולך וגדל, מחנה פרס הולך ומידרדר. את המערכה מכינים רבין ומקורביו בזה"י

רבין מעיין בנאומו מחיאות-כפיים ממלכיות

בעניין הביטחוני ובקידום העניין המדיני. כרגע אינו נערך להתמודדות, כי עכשיו אין בחירות לכנסת, וועידת-המיפלגה תתקיים רק ב־1990 או ב־1991. הוא יהליט ברגעיה אמת, אבל הוא חש היטב את רחשיה-הציבור... רבין הוא שהריץ בחשאי את חיים רמון לתפקיד יושב-ראש סיעת-המערך בכנסת, מול דויד ליבאי, שנתמך על-ידי פרס. רבין נתן לחבריה-כנסת ממתנו הוראה לתמוך ברמון, הידוע כאחד ממנהיגי הורם היוני במערך, מכיוון שידע שיהיה עצמאי, לעומת ליבאי, שנחשב למקורבו של פרס. הפרשנים הפוליטיים לא הבינו כיצד נבחר רמון

רות רבה. עכשיו אינם מנכזים תחמושת. כרגע אין להם גם צורך בכך. רבין נבנה מהמצב הקיים. שמיר נתון לו חופש-פעולה כמעט מוחלט בתחום המדיני-ביטחוני. בסיקרידע-הקהל מופיע רבין כפוליטיקאי הפופולארי ביותר. חבר-כנסת מהימין, השבוע: "אנתנו בונים כמו ידיו את ראש-הממשלה הבא של ישראל: יצחק רבין יש לו לגטימציה מלאה מהימין, ואם אכן תשונה שיטת-הבחירות ויונהגו בחירות א"י שיות לראשות-הממשלה, הוא עוד ישאיר את כולם מאחור." בינתיים הוא מחכה לפרס. אייני.

במדיוה

העם פסוק השבוע

צדק רבים אינה חצי נחמה.

סלים אל-חוס, ראש הממשלה (המוסלמית) של לבנון: "הצרה שלנו היא שאצלנו האנשים החכמים אינם פעילים, והאנשים הפעילים אינם חכמים." לבנון אינה הארץ היחידה במרחב שכלל זה חל עליה.

לבנון

מיצעד האיולת

פאריס של המיזור

התיכון הולכת ומחקת מעל פני האדמה. מדוע?

"עכשיו אני מבינה איך נעלמו ערים בהיסטוריה", אמרה השבוע עיתונאית ישראלית. "הרסו אותן עד שכל האוכלוסיה נהרגה או ברחה. הארכיאולוגים מגלים אחרי אלפי שנים שהעיר חדרה מלהתקיים, ואינם יודעים מדוע."

משהו כזה עלול לקרות לביירות עיר ואם במרחב. העיר, המופגזת בצורה המתקרבת לממרים של הפצצות במילחמת-העולם השנייה, נהרסת בהדרגה, בית אחרי בית, משני עברי הקו הירוק החוצה אותה.

כל מיני מילחמות. בישראל, שבה רוי אים הכל בשחור-לבן, מתקבלת תמונה פשטנית: הסורים הרשעים הורסים את ביי-רות. הציבור הנוצרי האמיץ והנצור מחזיק מעמד ומחזיר מילחמה שפרה, כפי שעשה היישור העברי בארץ ב־1948. התמונה האמיתית היא הרבה יותר מור-כבת.

מילחמת-ביירות מתנהלת בעת ובעונה אחת בכמה מישורים:

● זהו המשך מילחמת-האזרחים הלבנון-נית, כשהמאורנים לוחמים במוסלמים ובדרוים. המאורנים רוצים לשמור על זכויות-היתר שלהם, על-חשבון העדות האחרות.

● זוהי מילחמת-באמצעות-שליחים בין סוריה ועיראק. סוריה תומכת במוסלמים ובררוים, ומפעילה גם את כוחותיה שלה והאירגונים הפלסטיניים הכפופים לה ("פור-שי פת"ח" של אברמוסא, ועוד). עיראק, שהתפתה ממילחמתה באיראן, נוקמת עכ"שיו כסוריה, שתמכה באיראן. היא מספקת כמיות גדולות של נשק קל וככד למאורנים, ברכים מדרכים שונות.

● זהו המשך המדיניות הסורית המי-סורתית, שמטרתה היא למנוע בעד גורם לכי-נוני כלשהו להשיג הגמוניה בלבנון. השליטה הסורית בלבנון מבוססת על העיקרון "הפרד ומשול". על פי עיקרון זה, לוחמת סוריה תמיד בגורם הלבנוני החזק ביותר. כשירים של אש"ף והמוסלמים היתה על העליונה, לחמו הסורים לצד המאורנים (1976). כאשר גברה יד הנוצרים, לוחמים הסורים בהם.

● בשוליים, זהו גם המשך המאבק בין האש"ף אליאסד ובין יאסר ערפאת. אש"ף תר-מך עכשיו במאורנים, הן מתוך ידידות עם עיראק, הן כדי לנקום בסורים, המפעילים כל-בנון את אויבי-אש"ף כמו אברמוסא. (הבורות של כלי-היתקשות הישראלים התבטאה ה"שבוו גם בכך שנאמר בהם כי "כוחות אש"ף", בהנהגת אברמוסא, פועלים בלבנון לצד הסור-רים". אברמוסא פרס מפת"ח וסולק מאש"ף עוד ב־1983.)

תמורת המיכה של אש"ף במאורנים, עוד-רים אלה לקיים את מאוזי אש"ף במחנות-הפי-לישים, ולהעביר אליהם לוחמים ואמצעי-לחימה.

כמו בשיר. הסורים לא התחילו כסיכוב הנוכחי של הטרגרדיה הלבנונית. התחילו בה דווקא המאורנים, אחרי שהשתלט עליהם הר-פתקן צבאי, הגנרל מישל עאון.

ליאיש זה היה נרמה שתמיכת עיראק מע-ניקה לו הורמות היסטורית לחסל את המוכי-לעות של המוסלמים והדרוים. אותה האש-לייה המריצה בשעתו את בשיר ג'ומייל לפי-תוח במילחמת-האזרחים, כשהיה נרמה לו ש-ישראל תעניק לו תמיכה בלתי-מוגבלת. כשי-ני המיקרים הסתיימו ההרפתקות באסון.

אחרי שעאון הכריז על "מילחמת שיחרור" לגירוש הסורים, והטיל מצור על כל נמלי-לבנון שאינם בשליטה נוצרית, השיכו הסורים במצור על נמלי הנוצרים. שני הצדדים מש-תמשים בהפגזות-רצח, כשכמויות בלתי-מוג-בלות של פגזים עומדות לרשותם.

השבוע החלה גם לחימה יבשתית. הדרו-ים, בעזרת הסורים וסוכניהם, ניסו לשווא לכבוש את סוקאל-ערב, מישלט שהוא חיוני לנוצרים. הנוצרים לחמו בחירוף-נפש, שמקו-רו בהרגשה של "אין ברירה".

התצפית: איש לא ינצח, המצב יקפא מח-רש כפי שהיה, אחרי שאלפים נהרגו ונפצעו.

דת

שייח' עוביד ושייח' עובדיה

יש הבדל גדול בין

השייח' והרב. אך

יש עיקרון משותף.

מחנה-השלום שמח וצהל. סוף-סוף עמד רב חשוב, גדול-בתורה, להכריז שעל פי ההלכה היהודית מותר להחזיר שטחים של ארץ-ישראל, אל, כדי למנוע שפיקות-דימים. ולא סתם רב חשוב, אלא רב הוזכה בהערך-צתם של המוני הציבור המיוחזי — אותו הציבור עצמו ה"שייח'" ככיכול לליכוד ולימין הלאומני-דתי.

בסוף לא אמר הרב עובדיה יוסף בדיוק מה שציפו ממנו (ראה עמודים 98). אך גם בלי האמירה המפורשת היה ברור שזו כוונתו.

הועד המיזורחל. שימת השמאל מובי-נת. ברור לכל כי לא יהיה שינוי מהותי בר-עתידקהל הישראלית, מלאומנות קיצונית לי-נכונות לפשרה, אם לא יחול שינוי כזה בציי-בור המיזורחל, המהווה כיום רוב בחברה הישר-אלית-יהודית.

אם חלק של הציבור הזה יעבור מן הצד הלאומני-ימני של הבקע הפוליטי הישראלי לצד המתון, ישתנו יחסי-הכוחות באופן מכ-ריע. מבחינה אלקטורלית-מיפלגתית, ייווצר אז כסיס לקואליציה חדשה — מיפלגת-העי-בורה בהנהגת יצחק רבין, סיעות-השמאל וש"ס.

אולם מול החישוב הזה יש עניין הרבה יותר עקרוני, הנשכה בתרועות-השימחה.

עיקרון ז'בוטינסקי. המחנה הליברלי-הומאניסטי בארץ רוגל בהשקפת-עולם, השור-ללת לחלוטין את התערבות הדת בחיים המי-דיניים.

הדבר טבוע במהותה של מדינת-ישראל, שקבו בחורים האזרחים במוסדות חילוניים, הוקבעה בבחלת הרוב, את הדרך המדינית-ביטחונית-החברתית. העברת הסמכות הזאת ליד רבנים, המתיימרים לפעול על פי הל-כה הדתית, מנגודת לחלוטין למהות המדינה. היה זה דווקא זאב ז'בוטינסקי, אביו הרוחני של הליכוד, שעמד על כך. זמן רב לפני קום המדינה כתב ז'בוטינסקי מאמר עקרוני, שבו שלל מכל וכל את ההנחה כי המדינה היהודית העתידית תהיה "מיורחית". המיורח, קבע ז'בוטינסקי, אינו מכיר בהפרדת הדת מן המי-דינה. כך גם היהדות המיורחית. ואילו התנועה הציונית, שהיא "מערבית", שואפת להפרדה (המשך בעמוד 12)